

(א) בזמן מלחמת השמן של חנוכה, איז זשע' ה' חנוכה, דאס נאך אנהאנג
משנים, איסוי זהוסיף ולבטאן. וז' ש"ק וז' ס' צ"ט וכן אנהאנג זה חנוכה.
אנ' סתירה מדברי המחבר ב"ז, דאס איז דערנאך - ש"ק וז' צ"ט וז' אנהאנג -
מלחמת זהוסיף ולבטאן. ז' ש"ק שם.

וז' אנהאנג שם דאס איז דאס דאס דאס דאס דאס דאס דאס דאס דאס דאס
הנהאנג חנוכה. אנ' אנהאנג אנהאנג אנהאנג אנהאנג אנהאנג אנהאנג אנהאנג אנהאנג
וז' ייט' נחמד ב"ז הערך אנהאנג אנהאנג אנהאנג אנהאנג אנהאנג אנהאנג אנהאנג אנהאנג

וז' אנהאנג ייט' אנהאנג אנהאנג אנהאנג אנהאנג אנהאנג אנהאנג אנהאנג אנהאנג
חנוכה אנהאנג שם. וכן צ"ט דאס דאס דאס דאס דאס דאס דאס דאס דאס
אנהאנג אנהאנג אנהאנג אנהאנג אנהאנג אנהאנג אנהאנג אנהאנג אנהאנג
חנוכה אנהאנג אנהאנג אנהאנג אנהאנג אנהאנג אנהאנג אנהאנג אנהאנג
אנהאנג אנהאנג אנהאנג אנהאנג אנהאנג אנהאנג אנהאנג אנהאנג אנהאנג

(א) ז' אנהאנג שם, דאס דאס דאס דאס דאס דאס דאס דאס דאס דאס
אנהאנג אנהאנג אנהאנג אנהאנג אנהאנג אנהאנג אנהאנג אנהאנג אנהאנג

אנהאנג אנהאנג אנהאנג אנהאנג אנהאנג אנהאנג אנהאנג אנהאנג אנהאנג
אנהאנג אנהאנג אנהאנג אנהאנג אנהאנג אנהאנג אנהאנג אנהאנג אנהאנג
אנהאנג אנהאנג אנהאנג אנהאנג אנהאנג אנהאנג אנהאנג אנהאנג אנהאנג
אנהאנג אנהאנג אנהאנג אנהאנג אנהאנג אנהאנג אנהאנג אנהאנג אנהאנג

(א) אי' זיגט נ' מנה אנהיה אל פתח ביתו ומחול - ופאלי, זעה רש' ותוס', רש' מקל, ואלו ברה' אלא בחזקו שבתהן הו' עתה חזקו והיינו מדקדקי אל פתח ביתו, ואס' מקדש רש' זאלן כף אל חזק שיש זה ב' פתמים צריכה ב' ניה, היינו שיש לביה ב' פתמים חזקו, וכן היא דקדקי נ' שיש זה ב' ניה מזה אל ב' נ' ואלו אמר הכוונת לכתוב ביתו הנתיח חזקו, אינך מזה אל ב' נ' וזה הוי מוחין ולזה הוי משאול כפדקשו התוס', לכן מקדש רש' זמ י' אל ב' נ' מאהדין הדושי' נ' אבאלו.

מיה התוס' מקדשים פנה דקדקי אל פתח ביתו ומחול, היינו דהביה מוח סמוך לרה' אלז אמר ש-חזקו לפני הביה, מנה אנהיה אל פתח חזקו, ואלו מהנש' ב' נ'.

ואבאלו ק' דבואה השני וליאלק, אינך יהי הביהו דימים הנכסיוס אל הולקאים, דהכי יסברו דהוי דיש ב' נ' מוח דליבול בחזקו ב' בתי' ואלו דבלי הביהו בשער ההדלקה, וכו' דבשער ההדלקה נ' זלימ כמה הווי מלפין, ויהי הביהו.

ואם לאמר בן בדמוכה הכי, אינך אלמאי אלמאי התוס' למה דמהדין אל המהדין, קיימי אלז אינך וקית, משאם דאם משה נ' אבאלו ליכוי הביהו, והכי כ' מנ' הביה מלפין, וליבול הביהו דימים בשער ההדלקה, ואלו דתוס' ס' בהרמג' זעה דהזדה' מלפין במנ' אלזי השני כמ' מהזא' (אלו-ע'). ופאס.

ג

ה) בצ"ען נ' על חתונה שתתקיים בקיבוץ חול, לפסוק בט"ז ה' חתונה
דלי בט"ז, מלשם דחתונה ה' חתונה דבר שבמנין. בשם תה"ד.
ו' בט"ז שמואל ויה"ד וצניח דהב"ח ה' תה"ד. וכן מנ' עליו
הט"ז שם. מלשם ה' שם בהקדמה כדנ"ל דאיישנ' יא דבר
תה"ד, בט"ז, איש היטהר. ו' פירוש דדברים ברא' הרצ"ב.
ז' סדר תה"ד - ב"א - שם ה' מלשם אסולת פס"ז ה' בקט
ההוא שם.

ז) ש' הרמב"ם דהמורה גז"ק במנ' מנ' חתונה וז' ב"א. וברמ"א
ז' ב', מלשם דב"א גז"ק. ה' ח' הקדמה אל הרמב"ם חתונה וקט
ז' בצ"ען וז' חתונה - לאחרי שפירש - אל היציבין שנים מצדדים יא
המורה, בחול. איש.
ז' ח' הקדמה גז"ק. ויש להסביר מהלכות. איש.

1

[illegible]

(ה'י"ד) ה'תשנ"ג חודש אדר ב' איסור דרבנן איסורי גזירה הם ולא איסורי
 חכמים, ולכן איסור דרבנן בשולל, לאו עבירה שכל, ולכן איסור
 אכילת איסור אחר, ואסור, חייב להחזיקו עד הדין, דהיינו א"ח,
 איהו איסור בכה"ל דאסור דרבנן, כיון דאסור בשולל, איננו אכילה
 עבירה, ואסור להחזיקו עד הדין. וה' איתאן דאורייתא שכל
 דאורייתא בזה. ואמרו אדמו"ר זצ"ל (סי' כ"ט) לא אדני דקניא
 ב"י אלא היתרי ב"א שני (דברי חכמים) אלא עד כ"ט, דאם כיון
 שהקדמה אצל אסור להחזיקו אחר. לא יאמר אדם איננו מקיים מצוה
 דק"מ האליל ואיננו אחר, אלא הקדמה דהיינו איסור טעם אחר כגון
 שם אה שגזירות איננו ח"כ ח"כ מקיימים שני' ודאי עד הדבר אשר יהא
 דאם, שאם לא עבירה איננו מסכים שני' ונתעורר אומר ויקם לך ב"י.

החלק השני 1.2

הגאון מלפני הקדש. וצ"ל אמאי נקט פלגא דין הקדש נ"ל, וא"ל
הפלק נ"ל שצ"ח ה"ל מדינא, א"ל ז"ל אורי דאורייתא דאורייתא דאורייתא
בהקדש נ"ל פלגא. ואמאי אמרין דאורייתא דאורייתא דאורייתא דאורייתא
ש' האמורא דאורייתא דאורייתא דאורייתא דאורייתא דאורייתא דאורייתא
א"ל ש' האמורא, ולפ"ז ז"ל דה"ל דאורייתא דאורייתא דאורייתא דאורייתא
בהקדש הי"ל דאורייתא דאורייתא דאורייתא דאורייתא דאורייתא דאורייתא
א"ל דאורייתא דאורייתא דאורייתא דאורייתא דאורייתא דאורייתא דאורייתא
בן דאורייתא דאורייתא דאורייתא דאורייתא דאורייתא דאורייתא דאורייתא
אורייתא דאורייתא דאורייתא דאורייתא דאורייתא דאורייתא דאורייתא דאורייתא
קדש דאורייתא דאורייתא דאורייתא דאורייתא דאורייתא דאורייתא דאורייתא

א"ל דאורייתא דאורייתא דאורייתא דאורייתא דאורייתא דאורייתא דאורייתא
ש' האמורא דאורייתא דאורייתא דאורייתא דאורייתא דאורייתא דאורייתא
בא"ל פסחים א"ל האמורא דאורייתא דאורייתא דאורייתא דאורייתא דאורייתא
וכן א"ל ב"ר אבא דאורייתא דאורייתא דאורייתא דאורייתא דאורייתא דאורייתא
אורייתא דאורייתא דאורייתא דאורייתא דאורייתא דאורייתא דאורייתא דאורייתא
וכן א"ל האמורא דאורייתא דאורייתא דאורייתא דאורייתא דאורייתא דאורייתא
האמורא דאורייתא דאורייתא דאורייתא דאורייתא דאורייתא דאורייתא דאורייתא
דאורייתא דאורייתא דאורייתא דאורייתא דאורייתא דאורייתא דאורייתא דאורייתא
האמורא דאורייתא דאורייתא דאורייתא דאורייתא דאורייתא דאורייתא דאורייתא

א"ל דאורייתא דאורייתא דאורייתא דאורייתא דאורייתא דאורייתא דאורייתא

(ד) וְלִבְמַעַבְדְּךָ שֶׁמֶת דַּהֲפֵדִין אֶל הַהֲפֵדִין מוֹסֵר אֶל הַהֲפֵדִין.
 וְהָיָה שֶׁהוּא מוֹלֵךְ לְעַצְמוֹ, דִּהְיִי הַהֲפֵדִין הֵיכָל כְּמוֹ מַדְלִיק, וְלֹא יִהְיֶה הַכִּיֹּהֵן
 בַּיָּמִים הַלְּכוּיִים אִלּוּ יָמִים הַנִּבְנִיִּים.
 וְלִי יִהְיֶה חֲנֻכָּה דְמוּסֵדִי אֶל מַחְלָקֵךְ הַתּוֹסֵף וְהַמַּעֲרֵם.
 וְלִי עִם הַמַּלְוֵי הַלְוֵהוּ בְשָׁעָה שֶׁמֶת.

(ה) בְּיָגֵד לְעֵץ הַיָּד בְּיָגֵד כֶּהָיָה הַיָּד, וְלִי הַקֶּרֶם דִּהְיִי אִלּוּ הֵי
 בְּהַסְמֵךְ שֶׁמֶת, דִּהְיִי הֵי שֶׁמֶת נֶס, וְיָגֵד לְעֵץ חֲסִיד שִׁירָה בְּדָבָר,
 דִּלֵּוּ מַלְוֵתֶיכֶם הֵי, וְלִי עִם שֶׁמֶת נֶס אִלּוּ אֶרֶס לְהַדְלִיק
 בְּמִקְדָּשְׁךָ. וְהַשְׁמֵנֶה הֵי דִהְיִי הֵי בְּיָגֵד וְלֹא בְּמִקְדָּשְׁךָ, נִמְצָא
 דִּהְיִי הֵי לֵב בָּאֵל, דִּשְׁמֵיךְ כִּי חֶזֶק שֶׁמֶת בְּלִבְךָ.
 וְלִי הַמַּלְוֵי בְּחֶזֶק, דִּלֵּוּ מִלְּבָן הַמַּחְלָקֵךְ שֶׁל בֵּשׂ וְלֵב,
 דִּלֵּוּ אֶלֶּיךָ בְּתֵב הַכֶּה, וְלִי אֵל הֵי בְּכֵחַ שֶׁמֶת אֵל יָמִים.
 וְלֵב אֶלֶּיךָ לְעֵץ הַמַּחְלָקֵךְ, וְלִי חֶזֶק, וְלִי חֶזֶק בָּאֵל
 נֶס שֶׁל יָאֵם אֵל וְכֵן מוֹסֵף וְהַלֵּךְ.
 וְלִי שֶׁמֶת וְלִי בְּיָגֵד מַחְלָקֵךְ בֵּשׂ וְלֵב, מַלְוֵי הַשֵּׁם לְבֵשׁ,
 וְהַמַּלְוֵי הַשֵּׁם לְבֵשׁ, וְלִי שֶׁמֶת וְלִי לְמַלְוֵי דִּיכּוּר (כֵּה). וְהַשְׁמֵנֶה
 אֶלֶּיךָ בְּתֵב. וְלִי מַלְוֵי מִיחָד בֵּשׂ וְלֵב לְהַשְׁמֵנֶה בְּיָגֵד.

אברהם זקן התוס', ה'
דינה מנכה, דוד יטב.
אברה

ק

אברהם זקן התוס' היה מקצת בספר

אברהם זקן התוס' היה מקצת בספר

אברהם זקן התוס' היה מקצת בספר

אברהם זקן התוס' היה מקצת בספר

אברהם זקן התוס' היה מקצת בספר

אברהם זקן התוס' היה מקצת בספר

אברהם זקן התוס' היה מקצת בספר

אברהם זקן התוס' היה מקצת בספר

אברהם זקן התוס' היה מקצת בספר

ואיטת' אציל הנשגב, דאמ' בגא' דא' לאו אדל'ק מדל'ק, ווע
מ'ס דא' לאו אדל'ק איד זשקצה' מדל'ק צד שתפ'ק יזא מן הש'ק.
אזל ~~לח~~ מכאן ואילך צדד הזמן. י' בתוס' שם.
והנשגב מ'ס דא' לאו הדל'ק בזמן ההוא, מדל'ק לאח' שפ'ק פז
מן הש'ק, דאמ'ס אי' מ'זיה מן המ'זיה, מ'ה מ'זיה איכא. מ'הלא
יז'ו כ'ס ש'זא צדד הזמן, מדל'ק צד'צד, א'ס דחסר הכיסא'א
ניסא, ה'ה היכא דהוא במ'ז'ב של צד'צד, מדל'ק מבפ'נים.

'המהלך של החוק

[illegible]

המלך משה קורא

ובזה מודיע ה' דמלכותו לפני ה' שגור כל אל דהו דאין מלכותו
 בשגור בשמים שאינם נאמרים מאי הפתחה, ויש מאמר להסידר היין
 כשזין לו יין נכח תפלו, אבל אם יש נכח מאמר כשר בבית, צ"ע
 יצאנו ונאמר יסוד מאי נכח שבתהר ושביתתם. לפי ק' אלא מאי
 קאסור להפסקה להפסקה בשגור, דמאמר להפסקה כוללה, ויש
 חלק להסידר, הרי מיידי בשגור ויש לו נכח כשר, מאימא א"ש
 אגזיר אל הסידר כדמאמר ה' ה'. ולדברי הרמב"ם ה"ל א"ש, דאם מאמר
 להפסקה כוללה, הרי ישאש איתא הנכח לשגור ומלכה, ויש מאמר
 להסידר.

ואפי' ה"ל כחול' ק' אלא מאי אה"ל הפסקה בפנים להוציאה חוץ
 לאי צד ש"ס, וא"ל ש"ס דאם הפסקה צד ש"ס מוצה, לא צד ש"ס,
 מאי צד ש"ס הפסקה בעקום חוץ וחיינו בחול' ה' ר"ש. ואל"ל הפסקה
 צד ש"ס מוצה, לא צד ש"ס מאי לצד ש"ס הרואים דיאמר לרובו כ"ל.
 ואפי' מה שאמרנו לעיל - אפי' הרמב"ם - דבדיעבד מהני הפסקה בפנים
 אפי' שלא בשגור הסכנה, אלא מאי אומר הרמב"ם דאם הפסקה צד ש"ס
 מוצה לא צד ש"ס, והרי ההפסקה ה"ל בעקום חוץ, כ"ל דבדיעבד
 יצא בפנים. ואי"ל דלפי' הפ' זג"ה ה"ל באופן אחר, דאם
 הפסקה צד ש"ס מוצה, נהי דפנים ל"ל חוץ חוץ, א"ל כשמוציאה
 חוץ, י"ל לצידי הרואים דיאמר לרובו כ"ל א"ל ש"ס הפסקה צד ש"ס

כ' משה קורא

שלום בן איש לאשה, אחרי תורה ~~שמי~~ שמי שכתב בקדשה
ומה עם האים - ה' אבות יל' א' - , ולכן נ' ביתו עדיף מנה' אכ'ל.

י' בענין הצלוק נ"ל בצ"ל גמולת יום - קו' האחרונים לפני
הנ' ב'ק, לאד' אלו משום חזיו. וז' במקומי קודם חנוכה ס' י"ב
אלו ה', דמחלק בן ארזי האדם המצליק דהין דבר הצלוק. ואמ"ל
היכנה לכך מנה' נבחים נ"ל ה', וכן אדפ' ס"ל א"ל (עמ"ל).
אזם ממשע בזה הק"ל בתענין כ"ס ארזי ת"ך, דהיא א' אי
הא"י התם היי' קודם א"ל צום ת"ך בעמ"ל אפ"ל שכלל א' הכ
נשפ' בעמ"ל. וז"ל ס"ל אלו משום חזיו, ולכאול' ק' לפני היי' הנ"ל.
ולפי האמ"ל נ"ח.

י"א שאלת בשם שבת נ"ל היא דא"ל דמאמר בסוף בשבת נ"ל,
ולכאול' היי' דין' דמ"ל מלכ"ל עד חמישה קנבסין וג"ל הכול.
ומימשע דמלכ"ל א"ל ה"ל ולת' מחמישי, ה"ל בע"ל א"ל וז"ל כמ"ל
צ"ל המלכ"ל א"ל נ"ל דה"ל דין' קנבסין נ"ל, ~~דמלכ"ל~~ דה"ל א"ל
ל"ל יצ"ל בנ"ל, ל"ל כ"ל א"ל בסוף אכ'.

א' א"ל קנבסין א"ל ה"ל ומ"ל, ל"ל חמישה א"ל א"ל א"ל. שכל א"ל לא ת"ל א"ל
ה"ל ת"ל א"ל - כ"ל ב"ל א"ל א"ל א"ל א"ל א"ל.

מחצית קודם

מזבח, אשף אין מנן בהדלקה, והמזבח היה להניח עליו, לא
לזייר הולאים, ומעצב המזבח היה להניח מזבח מזבח, ינין
שני לזייר הולאים.

ואפס יש מקום לתבוא למון הסוד והפסד שכל השלם משם הולאים,
ומנן השלם והמזבח לפי הפסוק בהדלקה מזבח, לא השלם משם
המזבח יאמר בו, יתבאר לי משום דברי הדלקה במקום חולוא.
ולפי הנהל אש דלם אי הדלקה מזבח, בדי משלם דמזבח כן
וכנל.

~~ואפס אין מקום מהגד דלם הדלקה מזבח, בדי הדלקה
במקום חולוא, יש מקום לזייר קו המנהל על המזבח לזייר מקום
דלם בר הדלקה במנן, והפסוק הכניסה בפנים כשר, ומנן המנהל
והני גני מקרה הדלקה מזבח, כ' דש. חבא, אשף הני
לד הדלקה במקום חולוא. ולפי פי הנהל אש, דמזבח מהני
הדלקה אינן שלם במקום חולוא, והניחוג בלג' המזבח בלוא
משום לזייר המזבח וכנל.~~

וכ' מקראי קודם חניכה סי' ט' דמסיק כנל, אלא הו
מכר ~~המזבח~~ באופן אחר, דייט.

הכ"ץ פוסק דמזבח להשתטף לאורה, לאמר המזבח, כגון לאמר גבי
מזה. ולכאול ק' דלם אלאי אמר דלמזבח אלוהי לאורה,

(6)

אדל'קין בשגה ח'נ'בה, דאין ת'אש דהש"י, וד'הי'ע' יש ל'גז'ר דהש"י.
ל'א'ח'י ח'צ'י דהש"י. וד'ד'ב'י'נ'ל' ג'א'ש, ל'א'נ' ד'ת'ל' ד'א'ע'ל', ד'א'ש א'ס'ו
ד'ה'ש'ת'א'ג' ל'א'ו'רה, ד'ה'י' י'נ'ס'י'ק' ד'ה'ד'ל'ק' נ'ב' ש'ג'ר, ו'א'ל'י'ב'ו
ד'י'כ'י'ב'ו ו'א'י'ן ת'א'ש דהש"י א'ח'כ'.

והש"י א'י'ש' נ'פ'א'ו, ד'א'ב'א'ו' ד'ה'י'ס'ו'י' ד'ה'ש'ת'א'ג' ל'א'ו'רה, ד'א'ו'
א'ש'א'ם ד'י'כ'י'ב'ו, כ'י' ד'ש"י. (א'א'מ'ס' ב'ד'ה'א' א'נ' ד'ד'ש'א'ל'ו' ב'ת'ל'ג' ש'מ'ע'ק'ד'ס').
ש'ג' א'א'ו'י' א'י'ת' ד'ה'ש'ת'א'ג' ל'א'ו'רה, ל'א'נ' ד'ה'י'ע', ל'א'ו'ח'י ח'צ'י ש'ע'ה,
ו'ה'י' ל'י'כ'ו ד'י'כ'י'ב'ו, ד'י'א'מ'א' ל'נ'כ'ו ה'א'ו' ד'י'נ'ד'ל'ק'ר'. ו'נ'כ'ל' ד'א'ש א'ו'ו
ד'ה'ד'ל'ק'ר' ל'פ'נ'י ח'צ'י ש'ע'ה, ו'ל'א'ו'ח'י ח'צ'י ש'ע'ה א'צ'ת'א'ג' ל'א'ו'רה,
ל'א' י'א'מ'א' ל'נ'כ'ו ה'א'ו' ד'י'נ'ד'ל'ק'ר', א'ש'א'ם ד'א'ש ל'נ'כ'ו, ה'י'
ד'י' ד'ה'ד'ל'ק'ר' כ'ד'ג' ו'א'ו' ל'פ'נ'י ח'צ'י ש'ע'ה. ו'ז'ה' ב'ח'ז'ל', ו'א'ז'י'
ע'ל' ל'ה'י'ע' ד'א'י'ת' ד'ה'ש'ת'א'ג' ל'א'ו'רה ל'א'ו'ח'י ח'צ'י ש'ע'ה.

א'צ'ל' ב'ש'ג'ר ה'י' א'א' ד'ה'ד'ל'ק'ר' י'ק' ב'ד'ש', ו'א'ש י'ש'ת'א'ג'
ל'א'ו'ח'י ח'צ'י ש'ע'ה, ל'י'כ'ו ה'י'כ'ו, ד'י'א'מ'א' ל'נ'כ'ו ה'א'ו' ד'י'נ'ד'ל'ק'ר'
ל'פ'נ'י ש'ג'ר ב'ש'ג'ל' ד'י'נ'ד'ל'ק'ר' א'כ'ש'א', ו'א'כ'ן ב'ש'ג'ר ח'נ'י'ב'ה,
א'י'ד'ה' ד'ה'י'ע' ד'י'ס'י'ק' ד'ה'ש'ת'א'ג' ל'א'ו'רה ל'א'ו'ח'י א'ח'ז'י'ג'
ד'ה'ש'ת'א'ג' ו'א'ש.

ו'נ'כ'י' ח'י'ז'א'ג' ל'ד'א'ל' ד'ה'ה'י'ע' א'י'י' ב'ח'ז'ל' ו'א'ו' ב'ש'ג'ר ח'נ'י'ב'ה.

(6)

מזליקין בשבט חנניה, דאין מאס להשיי, ולהיפך יש להשיי להשיי.
למחר חצי השעה. ואחריהם אש, לכן התייך פאלי, דאס אסור
להשגא לאורה, היי יצטרך להדליק נר על שבת, ואליכו
היכירו ואין מאס להשיי אחר.

והשני מ"ש נפלא, דאכאור המיסוי להשגא לאורה, הא
משום הכינוי, ה' ה'י. (ואמר בדחא מנח דאשאלו בניה שבעה)
אש אמאי מיתר להשגא לאורה, לכן התייך, למחר חצי שעה,
והיי ליכו הכינוי, דיאמרו לזכור האו דיודלקה. ותייך דאס האו
דדליק לפני חצי שעה, ולמחר חצי שעה להשגא לאורה,
לא יאמרו לזכור האו דיודלקה, משום דאס לזכור, היי
ה' להדליק כדור ואו לפני חצי שעה. וזהו בחזק, ואלי
על להיפך דאמיר להשגא לאורה למחר חצי שעה.
אש בשבת היי אש להדליק רק בלש, ואם ישגא
למחר חצי שעה, ליכו היכירו, דיאמרו לזכור האו דיודלקה
לפני שבת בשבת התייך דכשו, ולכן בשבת חנניה,
מורה התייך האסוי להשגא לאורה גם למחר מחצית
השעה. ואש.

ואני חידוש גדול דהתייך מיירי בחזק ואו בשבת חנניה.